

INVESTICE DO UMĚNÍ

Generace Z a umění

Mladí lidé se uměním obklopují rádi, kupují ho více, ale současný trh na ně stále příliš nemyslí.

Trendující Josef Bolf

Má za sebou autorský rekord v aukční síni. Přesto v něm zůstává obava, že se obrazy neprodají.

Umění jako hodnota

Sbírka umění by měla nést více než investiční potenciál, říká finančník Filip Čabart.

M Magnus Art
Galerie J&T Banky

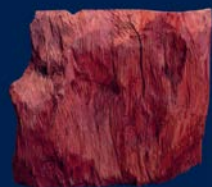
K

A

B

I

N

E

T

Ž

I

V

O

T

A

Výstava
soukromé sbírky
Oldřicha
Uttendorfského
—
16/9—16/12

po—so 12—19 h
vstup zdarma
Sokolovská 700/113a, Praha 8
galeriemagnusart.cz

OBSAH

Gen Z na cestě k umění

04–07

Mileniálové a generace Z vstupují do světa umění jinak než jejich předchůdci. Vše řeší přes smartphone, spoléhají na veřejně dostupná data a umělecká díla kupují více, ale levněji.

Umělec v kurzu

08–12

V ateliéru na Starém Městě tvoří Josef Bolf díla s hybridními postavami s napůl zvířecími rysy pohybujícími se městskou krajinou. Inspiraci čerpá ze vzpomínek na dětství na pražském sídlišti. Patří mezi nejpoptávanější české umělce, přesto má pořád strach, že se jeho obrazy neprodají.

Investiční apetit v Česku

14–15

Češi nejraději nakupují umění online, přesouvají se k dražším dílům, rozhodují se podle emocí a nejvíc se bojí falz. J&T Banka Art Report ukazuje, jaký je současný sběratelský apetit v Česku.

Sbírka s přesahem

16–19

Pod hlavičkou rodinné kanceláře One Family Office, kterou založil a řídí Jaroslav Havel, vzniká i rozrůstající se umělecká sbírka. Nakupuje zejména mladé české umělce, a to především v rámci kultivace domácího kulturního prostředí. O sbírku se stará partner kanceláře Filip Čabart.

Katalog

21–26

Která díla se právě teď objeví v prestižních aukcích? A o které umělce je největší zájem? Přinášíme přehled.

JSOU MLADÍ A KUPUJÍ U ALE O GEN Z ZATÍM MOC

Mileniálové a generace Z vstupují do světa umění jinak než jejich předchůdci. Vše řeší přes chytrý telefon, spoléhají na veřejně dostupná data, kupují více, ale levněji, a někdy obraz pořídí stejně jako jídlo s donáškou. Jejich kupní síla zatím není taková, aby trh s uměním obrátili o 180 stupňů, přináší do něj ale nové trendy, specifickou energii a způsob myšlení.

MĚNÍ. TRH SE NESNAŽÍ

Mladé lidi umění přitahuje, nakupují ho více než předchozí generace a nečekají, až budou dostatečně zajištěni. Zároveň ale vsází na levnější díla a netvoří systematicky sbírky.

L

Lidé mladší generace navazují vztah k umění v nižším věku než ti starší. Směrovkou k němu totiž už není jen dosažení určitého kariérního úspěchu nebo kontakt získaný v průběhu života. „Setkáváme se s mladými lidmi, kteří jsou teprve na začátku profesního života a ještě nejsou finančně zajištěni, ale už se o umění zajímají a hledají si k němu cestu,“ potvrzuje trend Štěpánka Veselská, art specialistka J&T Banky.

Také René Rohan, galerista a jednatel společnosti Artefin, která se zabývá investicemi do umění a správou uměleckých sbírek, potvrzuje, že mají trochu jiné priority než Husákovy děti. Už pro ně není podstatné nejdřív vybudovat kariéru, vlastnit dům a koupit si drahé auto předtím, než si pořídí svůj první obraz nebo sochu. „Členové generace Z klidně jezdí městskou dopravou nebo sdílenými auty, ale umění si dopřejí jako zbytečnou radost i v době, kdy ještě zdaleka nejsou zajištěni,“ říká.

Z J&T Banka Art Reportu vyplývá, že mladí sběratelé zařazují umění do diverzifikace svého investičního portfolia mnohem dříve než generace před nimi. „Mám z těchto klientů dojem, že oproti starším lidem tolik nepreferují investiční potenciál. Kupují, co se jim líbí, a chtějí se uměním obklopovat. A pokud se jim díla i zhodnotí, je to pro ně spíš příjemný bonus,“ vysvětluje Rohan.

Matyáš Kodl z Galerie Kodl si také všimá, že generace Z oproti těm starším vnímá umění více jako spotřební zboží než jako investici. Proto všeobecně nakupuje větší počet levnějších položek. „Mimoto se z řady netradičních předmětů stávají plnohodnotné sběratelské kusy, které ještě před pár lety byly takto vnímány skutečně jen okrajově,“ říká Kodl.

Nebojí se vstoupit

S mladou generací se dostal na trh s uměním svěží vítr v podobě absence strachu. Tito lidé se nebojí chodit do galerií, nemají strach se zeptat, když něčemu nerozumí, a necítí žádný ostych oslovovat umělce. Píší jim na sociální síť nebo je navštěvují v jejich ateliérech. A jedním z důvodů, proč kupují jejich obrazy, je také snaha podpořit začínajícího umělce a pomoci mu odstartovat kariéru.

Příslušníci generace Z nemají ostých aktivně oslovovat galerie a samotné umělce nebo chodit na sálové aukce.

René Rohan ale zdůrazňuje, že izolované nákupy obrazů, které končí na zdech bytů nebo kanceláří, kariéru začínajícího umělce nerozproudí. „I filantropie je možná motivace nákupů, ale že by to zásadně měnilo trh s uměním nebo urychlovalo nástup nové generace umělců, si nemyslím. Změna přichází ve chvíli, kdy začínajícího tvůrce nakoupí zkušený a viditelný sběratel typu Lucie Lettenmayerové nebo Roberta Runtáka nebo kdy ho vystaví renomovaná galerie,“ uvádí to na pravou míru Rohan.

V porovnání se staršími ročníky mají generace Z a mileniálové mnoho věcí společných. Například to, že se soustředí především na domácí umění, zatímco zahraniční je pro ně méně zajímavé nebo k němu přistupují s většími obavami. Také u všech generací na prvním místě zůstávají při nákupu emoce. Platí to i v případech, že berou umění jako součást investičního portfolia.

„Příběh bývá často podobný: člověk si chce pořídit první dílo a zároveň hledá dobrou investici. U mladých autorů je přitom budoucí vývoj velmi nejistý. Nevíte, jak bude jejich kariéra vypadat za deset let, o to ale může být zhodnocení zajímavější,“ vysvětluje Veselská s tím, že u etablovaných jmen je situace čitelnější, jen je obvykle třeba počítat s vyšší pořizovací cenou.

Vzdát se obrazu je navíc podle Veselské daleko emočně složitější než u akcie. „Jakmile člověk do světa umění pronikne, začne se rozhodovat více intuitivně. A otázka ohledně dobré finanční investice ustupuje do pozadí,“ uvádí.

Očekávání studentů rostou

Mladou generaci zajímá především mladé umění, které je více oslovuje, a to nejen díky své větší

dostupnosti. S tím souvisí i to, jak se mění očekávání studentů uměleckých škol. „Dříve trh nenabízel tolik příležitostí. Dnes většina studentů nastupuje na akademii s očekáváním, že se stanou umělci na plný úvazek. Otázkou samozřejmě zůstává, kolik absolventů se nakonec prosadí,“ upozorňuje art specialistka J&T Banky.

Některým studentům se daří zviditelnit už během studia nejen tradičně přes výstavy a galerie, ale i díky tomu, jak dokážou svou práci prezentovat na sociálních sítích. „Když se dozvím o nějakém autorovi nebo zaslechnu nové jméno, jdu se jako první podívat na Instagram. A překvapí mě, když ho tam nenajdu,“ vypráví Veselská.

Právě toto prostředí je ale doménou mladé generace, ta je už sociálními sítěmi odkojená. Je zvyklá nasávat vjem z platformy, kde se trendy mění v řádu dnů. Často pracuje s daty a informacemi veřejně dostupnými na internetu a téměř vše řeší prostřednictvím svého chytrého telefonu. Mladí zájemci o umění už nemusí sledovat webové stránky nebo chodit do galerií, aby zjistili, co se ve světě umění děje.

Výjimkou proto nejsou ani nákupy umění na instagramových profilech oblíbených umělců. Někteří autoři této poptávce vycházejí vstříc, například malíř David Krňanský jednou za čas nabízí možnost pořídit si na jeho Instagramu obraz za speciální cenu. Na konci září tímto způsobem nabízel deset obrazů různých formátů, většinu z nich prodal do hodiny.

Pro řadu autorů Instagram převzal i roli vlastního webu. Jsou na něm nejen profily studentů a začínajících umělců, ale i těch, kteří jsou na vrcholu uměleckých žebříčků. Na Instagramu

mu najdete profilové účty Evy Koťátkové, Anny Hulačové, Kristofa Kintery, Josefa Bolfa, Jiřího Černického, Kláry Hosnedlové nebo Jana Kaláby. Poslední zmiňovaný má dokonce přes sto tisíc sledujících.

Mladší generace ale nenakupují pouze na sociálních sítích, patří i ke skupině dražitelů v online a sálových aukcích. V nich se jejich zájem příliš neliší od starších sběratelů, soustředí se zejména na moderní umění první poloviny dvacátého století a tvorbu poválečných umělců.

Další trend, který trh s uměním v jejich souvislosti reflektuje, je, že si pořizují levnější díla ve větším množství. „Ze statistik posledních let jasně vyplývá, že finanční objem světových aukcí poklesl řádově v nižších jednotkách procent, zatímco počet obchodovaných položek ročně roste zhruba o deset procent,“ potvrzuje Matyáš Kodl z Galerie Kodl.

Důsledkem tohoto chování je, že aukční domy rozšiřují nabídku dražených předmětů a zvyšují jejich počet, což jim umožňuje zejména rostoucí počet online aukcí, které jsou mezi dražiteli generace Z všeobecně velmi oblíbené. „Tento vývoj mě osobně nijak neznepokojuje, naopak v něm, obdobně jako jiné aukční domy, vidím nové obchodní příležitosti,“ říká Kodl.

Ten také upozorňuje na to, že řešit vše ze svého chytrého telefonu má i odvrácenou stránku, neboť ne všechny informace na internetu jsou pravdivé. V případě uměleckých předmětů se jedná zejména o nebezpečí nákupu falzifikátu na nejrůznějších online tržištích.

Na gen Z trh necílí

Pro gen Z je umění způsobem, jak vyjádřit hodnoty, jak se odlišit nebo jak budovat osobní značku. Oslovení odborníci se nicméně shodují, že mladí sice umění kupují, ale mladých sběratelů je zatím málo. „Když si v pětadvaceti koupíte pár

obrazů, ještě se za sběratele nepovažujete. Ale už to, že se o umění zajímáte a pořídíte si třeba první grafiku, znamená, že máte ke sběratelství nakročeno,“ říká Štěpánka Veselská.

Také galerii Artefin nebo depozitář Artex někdo z generace Z či mileniálů kontaktuje jen sporadicky. V porovnání se starší generací se jedná o minoritní skupinu. „Pokud už se tak stane, většinou je zájem o současné umění a preferují díla, která znají ze sociálních sítí,“ říká Rohan. V depozitáři tato díla podle něj končí jen velmi výjimečně, spíše slouží jako výzdoba bytů, domů nebo kanceláří.

Jakub Svoboda, šéf start-upu 100ks, který nabízí limitované edice uměleckých tisků i originální díla současných českých a slovenských umělců, ale na druhou stranu zdůrazňuje, že se český trh s uměním o gen Z zatím moc nesnaží. „Chybí projekty, které by na ně cílily, chybí galerijní programy i umělci, kteří by pro ně byli tím, čím jsou hvězdy v hudbě nebo módě. Právě to ale může být příležitost,“ vzkazuje.

Jeho zákazníci jsou spíše mileniálové a starší. Člověk, který už má zařízený byt, má zbytečné peníze a postupně si domov vylepšuje. „Gen Z u nás zatím moc nevidíme a nechci předstírat, že ji známe. Výtvarné umění je z našeho pohledu tak trochu otloukánek, co se popularity napříč společností týče, ve srovnání s hudbou, filmem, divadlem. Žije si ve své bublině, moc se mu z ní nedaří vystupovat a lákat nové publikum, a když se to daří, tak pomalu,“ dodává Svoboda.

Mladší generace vstupují na trh s uměním dříve než jejich předchůdci. I ona se ale dopouští nejrůznějších chyb a omylů. „Pořád je lepší sbírat umění s chybami na začátku než nezačínat vůbec. Většina sběratelů totiž postupem času získá schopnost kvalitní umění rozpoznat a sbírku často radikálně obmění. A generace Z na to bude mít času dost,“ vzkazuje René Rohan.

10 pláten

Malíř David Krňanský jednou za čas nabízí možnost pořídit si na jeho Instagramu obraz za speciální cenu. Na konci září tímto způsobem nabízel deset obrazů různých formátů, většinu z nich prodal do hodiny.

“

Pořád je lepší sbírat umění s chybami na začátku než nezačínat vůbec. Většina sběratelů totiž postupem času získá schopnost kvalitní umění rozpoznat.

Inzerce

Výstava výrazných osobností současné výtvarné scény tří generací

investovat do **UMĚNÍ TRVALÝCH HODNOT**

Galerie MIRO Praha
založena 1987

Výstava v Galerii MIRO, Strahovské nádvoří 9, Praha 1 potrvá do 31. 10. 2026, Po – Ne 11:00 – 17:00
a dle tel. dohody tel.: +420 737 246 091, email: info@galeriemiro.cz www.galeriemiro.cz www.trebbia.eu
K výstavě byl vydán katalog. Na vyžádání Vám ho rádi zašleme.

EK017312

**STÁLE MÁM POCIT, ŽE SE
MŮJ OBRAZ NEPRODÁ**

V ateliéru na Starém Městě, mezi Rudolfinem a pražským orlojem, tvoří **Josef Bolf** díla s hybridními postavami s napůl zvířecími rysy pohybujícími se městskou krajinou. Inspiraci čerpá ze vzpomínek na dětství na pražském sídlišti Jižní Město a do svých děl vnáší motivy vnitřního světa, snů a úzkostí.

T

Tvoří v naprostém tichu, jen pár stovek metrů od hlavních turistických tepen. Josef Bolf patří mezi nejžádanější české malíře současnosti. V aukčních prodeích současných umělců patřil v loňském roce k nejvýraznějším jménům, sběratelé za jeho 19 obrazů zaplatili více než 5,3 milionu korun a letos v červnu si sáhl na autorský rekord přesahující 1,6 milionu. Přesto v něm stále zůstává pocit, že se jeho obraz neprodá. „Mám strach, že už je prostě moc nebo že něco nefunguje,“ říká.

Na čem aktuálně pracujete?

Na několika obrazech, které jsou mimo hlavní sérii. Dokončuji několik věcí a hledám nové cesty, kudy se posunout dál. Jednou za čas totiž změním technologii. Dlouho jsem pracoval s určitým typem barev, a proto zkouším trochu jiný. Na první pohled se jedná o drobnou změnu, ale ve výsledku ovlivní, jak dílo bude působit, ale i jak se mi na něm pracuje.

Děláte více obrazů najednou?

Většinou pracuji na konkrétní sérii. Občas se k některým dílům vracím. Je to různé. A protože mám, stejně jako všichni v současnosti, trochu roztříštěnou pozornost, tak vše různě poslepuji.

Jak vzniká váš obraz? Víte už dopředu, jak bude vypadat, nebo to přichází postupně?

Většinou to začíná tak, že pracuji na konkrétním projektu a v souvislosti s ním si začnu dělat skici, vyhledávat materiály na internetu, pořídím si knížky a postupně se tématu věnuji do hloubky. Z kreseb a z toho rozšiřování vědomí pak vznikají určité momenty. Kresby, které jim předcházejí, jsou spíše schematické. Takové plány, podle kterých začnu obraz budovat. Základní kresba je

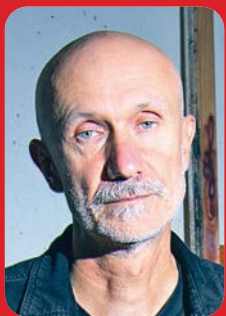
většinou jen lehká mapa. Pár postav, nějaká silueta, někdy poznámka, že na tom místě bude dům nebo les. Během malování se to ale často několikrát celé přesype a nakonec z toho vznikne něco úplně jiného, než jsem původně zamýšlel.

Takže ano, nějakou představu mám, ale jsem vlastně rád, když se zhroutlí a vnitřní proces začne znova. Někdy používám i fotografie. Něco z nich překreslím a pracuji s kresbou přes fotku. Občas používám i snímky z Hubbleova teleskopu. V obrazech se pak objeví kusy vesmíru. Přitahuje mě, jak mlhoviny ve skutečnosti vypadají úplně jinak, než si představujeme.

Kdy poznáte, že je obraz hotový? Přijde vůbec ten okamžik, nebo máte stále pocit, že to ještě není ono?

Někdy to poznám. Často si ale nechávám v obraze místo, u kterého mám pocit, že ještě není úplně hotové. V určité chvíli ho ovšem pustím, nechám být. Je to drobnost, o které vím jen já, že by se teoreticky dala ještě nějak dokončit. Je to různé. Někdy obraz vznikne během pár hodin, jindy trvá čtrnáct dní nebo měsíc. Poznám ale tu chvíli, kdy si vše začíná sedat. Jak totiž začnete kreslit a pak z toho začnete ten obraz stavět, což je v určité fázi docela nudné, protože musíte vybudovat konstrukci, tak se najednou věci začnou doplňovat. Malba si začne říkat, co se má dít, a vše se najednou propojuje a uzavírá. To je přesně ta fáze, ve které pak obraz mohu opustit.

Osobně, než začnu tvořit text, snažím se dostat do jakéhosi tvůrčího tunelu, například pomocí hudby nebo tance. Jak je to u vás? Přijdete do ateliéru a hned začnete malovat?

Josef Bolf

Je absolventem AVU pod vedením Jiřího Načeradského, Vladimíra Kokoli a Vladimíra Skrepla. Patří k nejúspěšnějším českým malířům současnosti. Jeho autorský rekord je 1 647 000 korun. V žebříčku J&T Banka Art Index mu patří 8. místo.

Jeho tvorba je figurativní, často s motivy osamělých, melancholických postav. Technicky je známý i pro proškabované tuše na voskovém podkladu – techniku, která připomíná dětské kreslení a zároveň vytváří silné kontrastní a expresivní efekty v obrazech.

Je spoluzakladatelem skupiny Bezhlavý jezdec. V současnosti je vedoucím ateliéru Malba III na AVU.

Chvilku mi trvá, než začnu. Udělám si kávu nebo čaj a pustím si hudbu nebo nějakou audioknihu. V určitý moment naskočím tam, kde jsem skončil předchozí den nebo kde jsem nechal něco otevřeného a v tu chvíli cítím, že bych to mohl dokončit. Úplně automatické to ale není. Některé dny jen zírám na plátno a „kopu se do zadku“. Jediné, co se snažím dodržovat, je režim. Do ateliéru chodím ráno a odcházím večer. Jsem tu přibližně od devíti do pěti.

Vaše obrazy se relativně nedávno prodávaly za tisíce a nyní je váš autorský rekord přes 1,6 milionu korun. Ovlivňuje nějak vaši tvorbu vědomí, že tvoříte obraz za milion?

Myslím, že moc ne. Stejně ho musím namalovat s nějakým vnitřním zápallem a být z něj sám překvapený. Potřebuji vidět, že se v něm děje něco, co je pro mě samotného přitažlivé. Pro mě jako prvního diváka. Tím je ale i často moje žena.

Takže nemáte pocit, že se na vás zvýšily nároky a všechna vaše díla musí být top?

V podstatě je to tak správně, malíř by měl dělat stále lepší obrazy. Popravdě se snažím komerční svět moc nevnímat, ale někdy mě samozřejmě napadne, co se s obrazem bude dál dít.

První kladívkový milion vám bouchnul v dubnu 2024. Jaký to byl pocit?

Moc si na to nepamatuji. Aukce raději nesleduji. Navíc jde o druhotný prodej, takže ty obrazy do aukcí nedávám já, ale jejich majitelé. Jsem z toho ale stejně nervózní, protože mám pořád strach, že se obraz neprodá nebo že to bude nějaký průšvih. Proto si výsledky většinou čtu až ex post. Samozřejmě jsem byl rád, ale víc mi v paměti utkvěl moment, kdy se poprvé prodal můj obraz v aukci.

Máte pořád vnitřní pocit, že se váš obraz neprodá?

Mám. Samozřejmě.

I teď? Vždyť jste jeden z nejpoptávanějších současných českých malířů.

I teď. Mám strach, že už je prostě moc nebo že něco nefunguje. Navíc aukce jsou svět sám pro sebe. Nezáleží jen na tom, jestli je obraz kvalitní, ale jestli zrovna přijde člověk, který ho chce, jestli si jeho hodnotu uvědomí, jestli má zrovna peníze. Je to celé takové nejisté, takže je úplně nevyhledávám.

Na druhou stranu učíte na Akademii výtvarných umění, takže byste teoreticky měl vědět, že vaše dílo je vážně dobré.

To člověk pozná, ale ne úplně u sebe. Samozřejmě vím, že obrazy jsou dobré, ale to, jak fungují v aukčním prostředí, ovlivňují i jiné faktory.

Říkal jste, že svůj obraz posíláte napřed své ženě. Je váš největší kritik?

Mluvíme spolu o něm, ale neřekl bych, že je kritikem. Je také malířka, takže k němu spíš přidává určité postřehy.

Kdyby vám manželka řekla: „Hele, tohle už vážně ne“, nešel byste s ním na trh?

To nevím. Do této fáze jsme se ještě nedostali. Občas se bavíme o tom, jak je vystavený, jestli ho už nechat být nebo jestli se zbytečně neopakují.

Váš rukopis je silně rozpoznatelný. Jak moc si může už takto etablovaný umělec dovolit improvizovat?

Kdybych neimprovizoval, mohl bych to rovnou zabalit. Většinou mám vysledované, že po třech čtyřech letech se věci začnou trochu proměňovat. Sám to urychluji změnou techniky, například před asi třemi lety jsem vyměnil barvy, začal jsem používat jiný typ oleje, díky kterému obrazy vypadají trochu jinak. Jsou více polité. Také jsem se po přibližně dvaceti letech vrátil k airbrushovým barvám. A najednou vše do sebe zapadá jiným způsobem.

V jednom rozhovoru jste řekl, že umění je způsob sebepoznávání. Co jste se za ty roky naučil o Josefu Bolfovi?

Asi to, že se stále moc neznám. Člověk se mění a pořád u sebe něco nového objevuje. Například že může dělat věci jinak. V tomto ohledu se u mě nejvíce změnila takové ty provozní věci. Už jen to, že chodím do ateliéru ráno a odcházím večer, zatímco dříve byl můj režim víc bohémský.

Je malování forma terapie? A pokud ano, v čem se liší od psychoterapie, na kterou jste chodil?

Chodil jsem na klasickou psychoanalýzu. Jednak proto, že mě to zajímalo, a jednak jsem měl nějaké věci, které jsem si v sobě potřeboval vyřešit. A jsem rád, že jsem to rozhodnutí tehdy udělal. Na psychoanalýzu nebo terapii jdete s nějakým konkrétním problémem. Nebo ho neznáte a během sezení se začne formovat, zpevňovat a začnete zjišťovat, co se vlastně děje a proč se potřebujete v sobě hrabat. U umění je to volnější.

Vstupujete do něj se vším, co v té chvíli jste. I s tím, že se nudíte, jste zmatený nebo vás něco trápí. Přinášíte do něj vše, co je v daný okamžik ve vás. Chci ale říct, že jsem nikdy umění nevnímal jako art terapii. Je ale pravda, že témata, o kterých jsem mluvil během psychoanalýzy, se někdy různými způsoby objevovala i v mých obrazech. Jen jsem to v té chvíli nevnímal. Obě věci jsem chápal jako oddělené linie a až zpětně vidím, že byly propojené.

Pokud to není příliš osobní otázka, prozradíte mi, jaké bylo vaše dětství na Jižním Městě?

Nemyslím si, že moje dětství bylo nějak zásadně odlišné od dětství mých spolužáků. Jen jsem možná všechno kolem vnímal trochu jinak. Bylo ovlivněné dobou, architekturou a tím, jak bylo místo, kde jsme bydleli, rozvržené. Měl jsem v něm pocit nedokončenosti. Všude kolem to vypadalo jako na stavbě. A tahle destrukce člověka ovlivní. Svoji roli sehrálo i to, že nás ve škole bylo strašně moc, přes třicet dětí v jedné třídě. Samotná sídliště se navíc během dne vyklidňovala. Lidé chodili za prací do jiných částí Prahy

a na sídlištích zůstávaly jen děti. Vše působilo opuštěně. S těmito motivy jsem ale začal pracovat až později, když jsem se na ta místa vrátil, protože jsem zdědil byt po babičce.

Musel to být najednou obrovský nával vzpomínek a emocí.

Byl to velký nával vzpomínek. Zároveň mi přišlo zajímavé a inspirativní s těmito motivy pracovat i v obrazech. Do té doby jsem je tolik nepoužíval.

Je ve vašich obrazech i vaše rodina?

Současná určitě nějakým způsobem ano. Někteří kluci zase vypadají jako můj bratr, když byl malý. Takže ano, ale není v nich víc konkretizovaná. Spíš jsou na nich takové typizované postavy, které někdy používám. V minulosti jsem občas vycházel ze starých fotografií, postupně jsem od toho ustoupil, protože mi přišlo, že neodpovídají paměti. Nechtěl jsem pracovat jen s vizuálem. Ve vzpomínkách si vždy něco přidáte nebo naopak ubereíte a to je pro mě to nejzásadnější.

Polozvířecí/pololidské hlavy jste už kreslil jako dítě. Vzpomenete si, jak to vzniklo?

Zrovna nedávno jsem našel staré sešity z dětství, ve kterých byly pokreslené pijáky. Prostě jsem se ve škole nudil, a tak jsem si kreslil.

“

Kdybych neimprovizoval, mohl bych to rovnou zabalit. Mám vysledované, že po třech čtyřech letech se věci začnou trochu proměňovat.

Kreslil jste během vyučování?

Ano. Obrázky ovlivněné komiksy, které jsem v té době četl, a jejich antropomorfními postavami. Byly to takové karikatury ukazující proměnu zvířete v člověka.

Kromě kreseb během vyučování, co rozhodlo o tom, že budete malířem? Chtěl jste jím být?

Chtěl jsem být vším možným. Potápěčem, režisérem. Na konci osmé třídy mi ale bylo jedno, čím nakonec budu, a rodiče mě nasměrovali na střední průmyslovou školu grafickou, kde jsem studoval restaurování knih a papíru. Tím jsem se ocitl v určitém uměleckém prostředí a ke konci studií jsem začal víc malovat a zajímat se o umění. S kamarády jsme si vyměňovali různé věci a já díky tomu tehdy objevil Oskara Kokoschku, jehož obrazy mě úplně fascinovaly.

V devadesátých letech jste spoluzaložil uměleckou skupinu Bezhlavý jezdec, kterou nyní Galerie hlavního města Prahy připomíná velkou výstavou. Jak vypadalo období, kdy se česká umělecká scéna učila fungovat ve svobodné společnosti?

Krásně čitelné je to právě na té výstavě. Tehdy bylo možné úplně vše, ale zároveň jsme měli pocit, že je toho až moc. Hodně lidí, všude samá reklama.

Prostředí kolem bylo zamořené spoustou věcí, ale v nás převládal pocit, že je nepotřebujeme, že si vše zvládneme vyrobit a opravit sami. S revolucí a odchodem komunistů jsme se stali součástí širšího uměleckého prostředí. Nejen v Česku a nejen v undergroundu. Na jednu stranu to byla úleva, na druhou to vytvářelo větší tlak. Už jste se neporovnávali jen s tím, co namaloval někdo, za kým jste mohli fyzicky dojít, ale i s tím, co se dělo ve světě.

A když ji porovnáte s dneškem? Jak inspirativní je dnešní rychlá doba pro umělce?

Myslím, že pořád stejně. Na jednu stranu si všechno kolem musíte umět držet od těla, na druhou se do toho ponořit. Obě doby jsou komplikované a všechno kolem ovlivňuje. Co se ale týče inspirace, stejně se nic nestane, pokud umělec netuší, co chce vnitřně sdělit nebo proč to dělá. Sama doba tohle nevyřeší. Musíte mít vnitřní zdroj a chtít se něčeho dotknout nebo něco zjistit.

Vyučujete na Akademii výtvarných umění (AVU) v Praze. Učíte nějakého budoucího Bolfa?

Doufám, že ne. (smích) Doufám, že učím studenty tak, aby byli tím, čím sami chtějí být.

Jste na začátku jejich cesty, kdy hledají vlastní umělecký směr. Jak jste vy hledal ten svůj?

Asi stejně zmateně jako oni. Chvilí jsem napodoboval někoho jiného, třeba pedagoga, u kterého jsem studoval, a pak jsem to zase shodil ze stolu. Hledal jsem se metodou pokusů a omylů. Zrovna nedávno se uskutečnila v Domě U Kamenného zvonu komentovaná prohlídka k výstavě Bezhlavý jezdec, kde jsou moje starší věci. Nevypadají jako to, co dělám dnes, ale i tak v nich vidím nějakou linku, která s mým současným uměním spojená je. Začalo to prostě tím, že jsem některé věci nedokázal popsat slovy nebo beletrizovat, a proto jsem je začal malovat. Co tím vlastně říkám, zjišťuji až v průběhu procesu tvorby, když se vše začne spojit.

Chtěl jste se co nejvíce odlišit?

Spíš jsem měl pocit, že je to něco, co můžu nějakým způsobem říct jenom já. Nebylo to o potřebě se odlišit. Postupně jsem si našel cestu přes návraty k dětským věcem – ke škrábání, k psolidem. Na začátku to ale bylo hlavně o tom, říct něco, co nedokážu říct slovy.

Jaký svůj obraz máte nejraději?

Nejraději mám vždy ten poslední, na kterém zrovna pracuji, protože mě v tu chvíli nejvíc baví. Teprve se v něm něco děje a nejvíce se mnou komunikuje. Jinak asi žádný nejoblíbenější nemám. Rád mám ale třeba jeden, který jsme nedávno vytáhli s kurátory a který jsem namaloval ještě před tím, než jsem nastoupil na AVU, těsně po revoluci. Je zvláště staromilský a zároveň v něm cítím atmosféru, která je přítomná. Jmenuje se Čekárna a má v sobě něco, co přesně neumím popsat, ale vychází z nějakých skutečných zážitků, z čekání na vlak.

“

Přitahují mě věci, kterým nerozumím. Proto jsou pořád temné a pro mnohé depresivní.

Četla jsem, že doma vám na zdech vaše obrazy nevisí. Stále to platí?

Neplatí. Na zdi mi visí jeden opravdu starý obraz – hodně abstraktní, klidný, s barevnými přechody. Namaloval jsem ho už dávno a jsem s ním v pohodě, protože po takové době působí, jako by ho vytvořil někdo jiný. Nechtěl bych mít ale doma obrazy, na kterých právě pracuju, nebo ty, které jsou ještě relativně nové. U věcí starých dva tři roky, které jsou pořád blízké stylu, kterým právě maluji, jsem nervózní. Mám pocit, že bych na nich měl něco předělat. Práce staré několik let na mě ale opravdu působí jako od jiného autora. Ty už pouštím z hlavy.

Podle vašich obrazů předpokládám, že je vaše nejoblíbenější barva černá. Platí to i v běžném životě?

Vidíte, a v životě mám nejraději modrou, protože je uklidňující. Černá barva v mé tvorbě vychází z fixů, tužek, uhlí, které tvoří základ linky. Nikdy jsem nemaloval tak, že bych budoval prostor klasicky malířsky, ale maluji z té kresby. Nejprve je na plátně kresba, kterou pak zvláště vykresluji. Je to způsob, který používám roky a který je v mých dílech pořád přítomný. Primitivní kresba, která se postupně začne měnit. To je vlastně i důvod, proč je černá na mých obrazech tak výrazná. Někdy se rozpustí, někdy jí v nich zůstane víc. Také na tom prastarém obraze je vidět, že je předkreslený. Nevím, jestli to vzniklo nějakou láskou k expresionismu, nebo vztahem ke komiksům, ale tohle je pro mě hodně důležité a charakteristické i pro věci, které třeba nemají se skladbou současných obrazů tolik společného.

Právě kvůli černé a dalším věcem máte jistou přezdívku. Nezmiňuji ji, protože vím, že ji nemáte rád, a ani mi nepříjde fér vás nálepkovat.

Přitahují mě prostě nějaké věci, kterým nerozumím. Proto jsou pořád temné a pro mnohé depresivní. Když jsem začínal tvořit tímto způsobem, fascinovala mě práce s pamětí. Místa ze sídliště, která se v představách proměňovala. Když to bylo místo, kde někdo spadl z kola a zlomil si nohu, použil jsem tu situaci a přehnal ji v kresbě. Tím se stala přitažlivou. Hyperbolizuji vzpomínku, která se časem z té paměti vytrácí, respektive v ní zůstává hodně vzdáleně. Přeháníte to, ale zároveň z toho vytahujete něco, co v té chvíli bylo podstatné. Stejně si ale myslím, že obrazy, které mluvily o minulosti, ve skutečnosti mluvily o tom, jak jsem si tu minulost představoval v té chvíli. Malujete to, co prožíváte právě teď.

Dáváte do obrazů sebe, své nitro, emoce, vzpomínky. Co to s vámi dělá, když si někdo koupí váš obraz a vy ani nevíte, kdo to byl nebo co s ním zamýšlí?

Někdy nad tím přemýšlím, jindy mi je to jedno. Časem jsem se naučil tyhle věci pouštět. Beru to tak, že už do toho obrazu nemám co dát a můžu jít dál. Je to nějaký způsob sebeobrany. Takže vždy, když se blíží konec a já vím, že půjde do nějaké sbírky, pustím ho uvnitř sebe a začnu pracovat na něčem jiném.

ERSTE
Private Banking

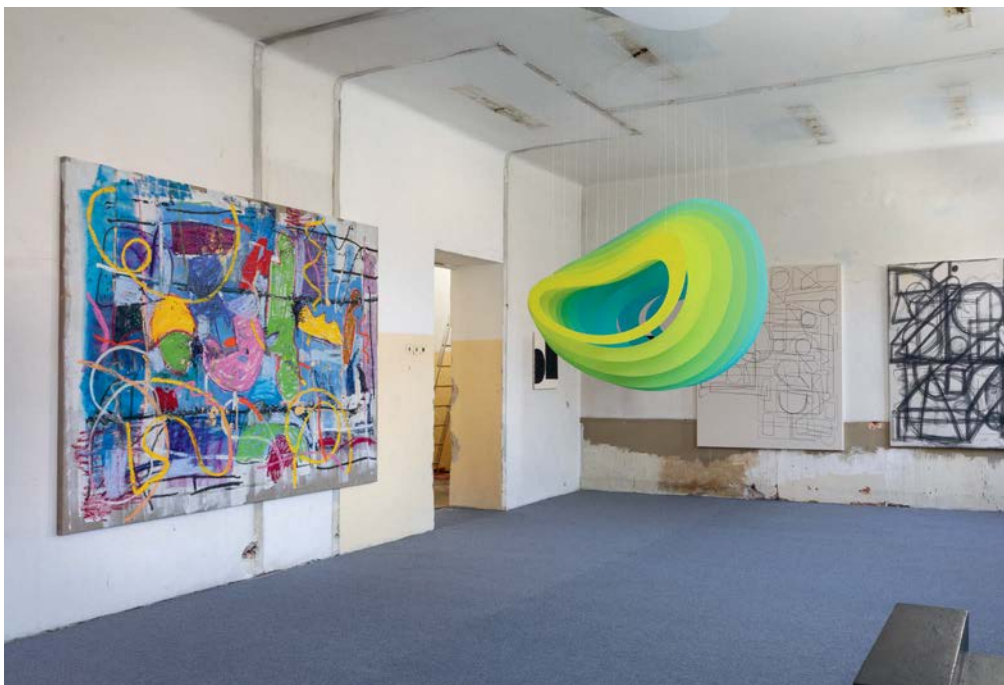
Budoucnost tvoříme spolu

Pomůžeme vám rozvíjet rodinný
majetek pro budoucí generace.

ersteprivatebanking.cz

SBĚRATELÉ SE ŘÍDÍ VÍCE EMOCEMI A KUPUJÍ DRAŽŠÍ DÍLA

Češi nejraději nakupují umění online, přesouvají se k dražším dílům, rozhodují se podle emocí a nejvíc se bojí falz. J&T Banka Art Report ukazuje, že sběratelský apetit zůstává, mění se ale nákupní návyky a motivace, proč si umělecké dílo koupit.

Výstava J&T Banka Art Index Pop-Up. Nahoře dílo sochaře Dominika Langa. Vlevo díla autorů Martina Lukáče, Davida Krňánského a Jana Kalába.

Covidové období bylo pro trh s uměním extrémní. Vysoká inflace, nejistota a uzavřené ekonomiky přesunuly zájem investorů jeho směrem. Umění pro ně fungovalo jako bezpečný přístav. Pocovidová vlna těchto nákupů je ale pryč a sběratelé se vracejí k emocím, touze žít s originálním dílem a snaze vybudovat ucelenou sbírku.

Zatímco v roce 2022 vnímalo umění jako skvělou investiční příležitost 29 procent sběratelů, nyní je to už jen sedm procent. „Neznamená to, že by sběratelé přestali vnímat finanční hodnotu umění. Dvě třetiny jej stále považují za zásadní součást svého investičního portfolia. Výraz „skvělá investiční příležitost“ ale dnes méně vystihuje hlavní důvod nákupu,“ říká Štěpánka Veselská, art specialistka J&T Banky.

Vysoká inflace by sice podle Veselské mohla znovu posílit zájem o umění jako uchovatele hodnoty, opakování pocovidového vývoje ale není automatické. Roli tehdy hrála celá řada dalších faktorů.

Sběratelé chtějí etablované autory

Navzdory slabšímu roku na sálových aukcích zůstává nákupní apetit sběratelů stabilní. V roce 2025 koupilo alespoň jedno umělecké dílo 83 procent sběratelů zapojených do průzkumu, tedy stejný podíl jako v předchozím roce. Největší skupinu tvoří ti, kteří si pořídili dvě až pět děl.

Letošní data zároveň naznačují lehký posun směrem k dražším dílům. Podíl sběratelů, kteří za rok utratili za umění od 100 do 500 tisíc korun, vzrostl přibližně z jedné třetiny na 43 procent. Podíl těch, kteří utratili do 50 tisíc korun, naopak meziročně klesl z 21 na 13 procent. „Důvodů bude

Výstava J&T Banka Art Index Pop-Up v pražském paláci Bellevue: Křištof Kintera (vlevo) a Roman Štětina (vpravo).

J&T Banka Art Report

Letošního průzkumu se zúčastnilo 393 respondentů. Největší část tvořili sběratelé a vlastníci umění. Do průzkumu se zapojili také obchodníci s uměním a galeristé, experti včetně art advisorů, znalců i odborných novinářů a 48 zájemců o umění, kteří zatím na trhu aktivně nevystupují.

více – kupující se soustřeďují na etablované autority, jejichž díla bývají dražší. Zároveň však vnímáme nárůsty cen děl, a to i u mladých začínajících autorů. A důvody toho jsou jednoduché: vyšší nájem i ceny výtvarných potřeb se musí propsat i do ceny obrazu,“ vysvětluje Veselská.

Nejoblíbenějším segmentem zůstává české současné umění, které si stejně jako v předchozích letech koupila více než polovina sběratelů. Roste také zájem o české poválečné umění. Z hlediska médií dlouhodobě dominuje malba, kterou loni kupovalo 85 procent sběratelů, následovaná pracemi na papíře a grafikou.

Většina Čechů nakupuje online

Online aukce jsou dnes nejčastějším způsobem, jak Češi nakupují umění, volí je 63 procent sběratelů. S odstupem následují nákupy v galeriích a přímo od umělců v ateliérech, které loni využilo 46, respektive 45 procent sběratelů. Klasické sálové aukce zůstávají čtvrtým nejoblíbenějším způsobem nákupu.

Hlavním důvodem obliby online aukcí je pohodlí. Sedm z deseti sběratelů, kteří tímto způsobem nakupují, oceňuje, že vše vyřídí od počítače nebo z mobilu. Většina také uvádí, že se nemusí účastnit celé sálové aukce, ale může se připojit pouze ve chvíli, kdy se draží položka, o kterou má zájem. Pro dvě třetiny respondentů je důležitý také menší tlak na okamžité rozhodnutí, protože u online aukcí sledují vývoj příhozů v čase.

„Online prostředí změnilo rytmus nákupu umění. Sběratelé mají více času porovnávat, dohledávat informace a rozhodovat se. Zároveň se ale ukazuje, že fyzický kontakt s dílem zůstává důležitý. Více než polovina sběratelů, kteří na-

kupují online, stále chodí na předaukční výstavy, aby si dílo prohlédli osobně,“ doplňuje Veselská.

Nejčastěji sběratelé v online aukcích kupovali české poválečné umění, následovala současná díla a díla klasické moderny. Typicky pořídili dvě až pět uměleckých děl. Třetina sběratelů nakupujících online za tato díla v roce 2025 utratila 100 až 500 tisíc korun, více než polovina se vešla do částky 100 tisíc korun.

Falza jako největší slabina trhu

Nejvýznamnějším problémem na trhu s uměním zůstává nadále přítomnost falz. V roce 2025 se s padělků při výběru nebo nákupu setkalo 46 procent sběratelů a při prodeji 59 procent obchodníků. Posudek si přesto nechalo zpracovat jen 16 procent sběratelů. Ani ten není absolutní zárukou: bez výhrad mu důvěřuje devět procent sběratelů a dvě procenta expertů. S falzy úzce souvisí také nejasná provenience děl, kterou sběratelé i experti řadí mezi největší slabiny trhu.

„Nejjistější ochranou proti falzům je nákup přímo od autora v ateliéru, při němž doporučujeme vždy uzavřít kupní smlouvu či požádat o certifikát pravosti, který se v budoucnu může hodit. Pokud jde o sekundární trh, kupující by se neměl spoléhat na jediný důkaz pravosti. U dražších děl je třeba prověřit provenienci díla či získat nezávislý odborný posudek. Důležitá je také pověst prodejce a jasně stanovená odpovědnost pro případ zpochybnění pravosti,“ radí art specialistka J&T Banky.

Za nejúčinnější nástroj pro zlepšení transparentnosti považují sběratelé, experti i obchodníci tvrdší postup orgánů činných v trestním řízení a soudů proti prodeji falz. Sběratelé zároveň volají po lepším přístupu k datům a statistikám z trhu. Ve srovnání s rokem 2022 naopak mírně oslabila důvěra v moderní technologie jako prostředek prokazování pravosti. „Osobně bych spíše čekala, že to bude naopak díky neuvěřitelnému rozmachu umělé inteligence a pravděpodobnosti, že dříve nebo později bude AI v rozpoznavání falz hrát důležitou roli,“ doplňuje Veselská.

Budoucí sběratelé už sledují scénu

J&T Banka Art Report dlouhodobě sleduje také zájemce o umění, kteří zatím žádné originální dílo nevlastní. Právě z nich se mohou v budoucnu stát noví sběratelé. Většina z nich navštěvuje vernisáže, sleduje aukční výsledky, čte odborná periodika a vzdělává se v oboru. Téměř polovina se účastní i soukromých prohlídek výstav, pětina navštěvuje aukce a stejný podíl jezdí na umělecké veletrhy nebo na setkání s umělci v ateliérech.

Nejčastější překážkou prvního nákupu je cena. Čtvrtina zájemců uvádí, že originální dílo zatím nevlastní, protože je pro ně příliš drahé. Necelá čtvrtina zmiňuje i praktický důvod: neměli by dílo doma kam umístit. Pokud by se k nákupu rozhodli, nejčastěji by volili malbu nebo práci na papíře.

Text vznikl ve spolupráci s J&T Bankou.

**ZAČÍNÁJÍCÍ UMĚLEC
JE JAKO START-UP**

Kdybyste měli jednání v prostorách přední česko-slovenské rodinné kanceláře One Family Office v budově Masaryčky, možná vás v jedné místnosti překvapí mohutná dřevěná plastika od Michaela Jana Bublíka. Není to nahodilá ozdoba interiéru, jedná se o počátek rychle narůstající sbírky výtvarného umění. Rodinná kancelář, kterou založil a řídí Jaroslav Havel, nakupuje zejména mladé české umělce, a to ne primárně jako investici, ale především v rámci kultivace domácího kulturního prostředí. O sbírku se stará partner One Family Office **Filip Čabart**.

P

Proč v rámci family officu, který se orientuje primárně na udržování a ochranu rodinného majetku, roste i umělecká sbírka?

Pro nás to je vyjádření toho, že hodnoty nemusí být jen ty majetkové. Majetek není třeba jen akumulovat a zajišťovat si hezký život. Bývá reflexí nějakých vnitřních postojů. Ve vyspělých společnostech vidíme velmi dobře, že úspěšné předání majetku funguje tehdy, když mu movitá rodina dokáže vtělit nějaký vyšší význam. Může to být filantropie, celospolečenská odpovědnost, ekologie nebo vzdělávání.

Rada lidí vnímá umění jen optikou estetiky, ale nevidí v něm ten vyšší smysl, že díky tomu, že si něco koupíte pro radost, podpoříte umělce, který se může dál rozvíjet. Do určité míry tím pozvedáte celé kulturní prostředí společnosti, kde žijete. Můžete mít jakýkoli majetek, ale pokud žijete v prostředí, které je nekulturní, nebezpečné nebo nezdravé, přestává být pak do určité míry relevantní. Uchování kulturní hodnoty je proto pro nás klíčovou součástí hodnoty majetku.

Jak jste se ke správě uměleckých sbírek dostal vy? Jste fanouškem výtvarného umění?

Jsem vizuálně založený člověk. Líbí se mi krásné věci, chci je kolem sebe mít. Hluboce jsme se sbírali

ni ale začali věnovat až s manželkou před necelými patnácti lety. Takže ano, jsem velký fanoušek umění. Je to asi dané i tím, že moje vlastní práce je velmi nehmotná – ať už ta právní nebo finanční. Vidět krásný objekt mi potom dělá ohromnou radost.

Je v tomto ohledu dobré a možné oddělovat vášně a ekonomickou rozvahu?

Je to boj. Krásných věcí vidím spoustu a vybrat jen jedno dílo z ateliéru plného vynikajících děl je bolest. Ale při tvorbě ucelené sbírky k tomu musíte přistupovat i s ekonomickou rozvahou a držet stanovenou strategii. Nejprve si jako začínající soukromý sběratel v zásadě jen dekorujete domov a kupujete neuceleně, co se vám líbí – čistě podle momentálního vkusu a rozhodnutí. V určitý okamžik ale začnete přemýšlet o celkové struktuře, smyslu i časové trajektorii sbírky. Někdo si vybere, že se zaměří na konkrétní umělce, směry nebo období, jiný naopak bude systematicky budovat co nejširší záběr a rozmanitost. Pak přichází na řadu budování nákupní strategie a profesionalizace sbírky.

Máte vy osobně rád nějaké období nebo umělce?

Já mám jednoduché a možná přízemní kritérium: musím za uměním vidět poctivou řemesl-

Filip Čabart

Působí ve One Family Office na pozici partnera odpovědného za veškerou infrastrukturu investic do global private equity a venture kapitálu a vztahů s klíčovými členskými rodinami včetně správy jejich investičních struktur.

Přes patnáct let se jako partner advokátní kanceláře Havel & Partners věnoval poradenství ohledně dlouhodobého financování, a transakcí s ním spojených, předním finančním institucím a nejvýznamnějším domácím a zahraničním korporacím.

Spravuje a rozvíjí rodinnou uměleckou sbírku One Family Art Collection, která se věnuje nejen akvizicím, ale i systematické podpoře nastupující generace mladých umělců, jejich komerčnímu uplatnění a vzdělávání, a budování vztahů s klíčovými světovými uměleckými institucemi a aukčními domy.

nou práci. Cítit v něm hodiny úsilí, než se umělci podaří dílo zhmotnit. I proto se mi líbí sochařina a z malby hyperrealistické obrazy od žáků Zdeňka Berana. To mě naprosto fascinuje, ale sběratelsky nejsem tak úzce zaměřený – máme poměrně rozmanitou sbírku co do směrů i období.

Sbírka One Family Office se zaměřuje zejména na mladé české umělce. Proč právě na ně?

Nezaměřujeme se jen na ně, ale u mladých umělců si myslíme, že tam má naše podpora největší dopad. Sbírka pro nás není ani čistě investiční nástroj, ani čirá filantropie. Chceme s umělci pracovat dlouhodobě a systematicky jim poskytovat pomoc nejen finanční prostřednictvím nákupů, ale obchodní, vztahovou i právně technickou.

Hledáme mezi diplomkáři, obcházíme klauzury. Už tím, že ho vystavíme v prostorách, kde se schází významná skupina lidí, kteří mají pro umění také cit, pomáháme autorovi díla zviditelnit se i získat zpětnou vazbu od zkušených sběratelů. Rádi ale hledáme i další rozvojový potenciál ve zralejších umělcích, kteří třeba nejsou ve veřejném prostoru – který je do určité míry okupován několika málo jmény – zatím příliš známí, ale z našeho pohledu by být měli.

„Své“ umělce i vzděláváte a zajišťujete jim kontakty. Není to spíše práce pro kurátory?

Nejsme obchodníci s uměním ani galeristé – s těmi naopak dlouhodobě spolupracujeme. Zájem naší rodinné kanceláře není něco, co mohou galeristé nebo obchodníci suplovat. Budujeme tady právě silný synergický vztah, kde si vzájemně doporučujeme a pomáháme.

Jak si sbírku budujete? Kdo a podle jakých kritérií vybírá díla?

Máme seznam více než sedmdesátí jmen, který jsme skládali z objevených talentů, na základě doporučení sběratelů z členských rodin či naší odborné kurátorky Aleny Havlíkové. Zvláště u nastupující generace je poměrně časté, že se jméno dostane na seznam na základě několika doporučení současně. Máme stanovenou strategii, v jakých oblastech a jakým způsobem nákupy realizujeme, ale konečné rozhodnutí dělám já s Jaroslavem Havlem.

Vnímáte díla ve One Family Art Collection i jako možnou investici, kterou lze v případě potřeby v budoucnu opět prodat?

Díváme se na díla určitě i z ekonomické perspektivy. Staráme se o majetek a umění tvoří jeho nedílnou součást. Sledujeme, co se s tím dílem ekonomicky děje, jak roste jeho hodnota. Mladé umění dělá neuvěřitelné nárůsty o mimofádné násobky. Růst je tedy extrémně rychlý, ale objem jako takový – ve srovnání s čistě finančními aktivy – je naopak relativně malý. Ale jestli vidíme umění primárně jako investici? Určitě nikoliv. Kancelář spravuje majetek v hodnotě 18 miliard korun, takže z tohoto pohledu činí sbírka finančně relativně marginální položku, jejíž skutečný význam spat-

řujeme jinde. Nicméně určitě evidujeme světový trend v době globální nejistoty, kdy popularita investování do movitých věcí spíše roste a movité rodiny strategicky investují do globálního umění, fyzického zlata a dalších aktiv, která se dají transportovat.

Vůči umělcům vystupujete v roli sběratele. Že je sběratel pro umělce důležitým zdrojem pro živobytí, je zřejmé. Zajímalo by mě ale, zda o ceně s umělcem smlouváte a jestli se také stane, že se na ceně prostě nedohodnete.

Ještě se nestalo, že bychom se s umělcem nedohodli na ceně. Nenakupujeme díla levně, tím bychom umělce poškozovali, místo abychom mu pomáhali. Za ty roky máme, věřím, již velmi dobrou představu, v jakých cenách se která díla rozumně pohybují, a i sami umělci obvykle dokážou hodnotu svého díla dobře stanovit.

S Maximilianem Colloredo-Mansfeldem spolupracujete na projektu Kollektor. Co je jeho podstatou?

Kollektor je krásný projekt, se kterým nás Maximilian oslovil. V rámci uměleckých sbírek, které rodina Colloredo-Mansfeldových vlastní, vytvořil digitální katalogizační službu, která i dalším majitelům sbírek umožní na velmi diskrétní bázi díla nejen profesionálně katalogizovat, ale především zpřístupnit k vystavení předním světovým institucím, se kterými Kollektor spolupracuje. Když pak nějaká instituce dělá výstavu třeba konkrétního umělce nebo uměleckého směru, má možnost v rámci jedné platformy vybrat i málo známá díla, která by jinak zůstala skryta v soukromých sbírkách.

Většina soukromých sběratelů, nejen v Česku, je velmi opatrná ve sdělování těchto informací, ale takto se jim otevrou šance pro možné zápůjčky významným světovým institucím. Přišlo nám jako fantastický nápad tyto světy propojit. Umění vystavením samozřejmě získává na hodnotě – výstavní historie ve významné instituci se stává součástí provenience díla a promítá se i do jeho hodnoty finanční – a také poskytuje svou estetickou hodnotu i někomu jinému než pouze svému majiteli.

Je v katalogu i vaše sbírka?

Nahráli jsme ji tam a postupně přidáváme sbírky dalších členských rodin, kterým tuto možnost nabízíme. Ti tam mohou díla prezentovat institucím i naprosto anonymně. Okruh rodin, které se ve světě sběratelství na úrovni předních světových institucí potkávají, je globálně velmi uzavřený a spolupráce na takto exkluzivních projektech patří k několika málo příležitostem, jak se stát jeho součástí.

Vedete vaše členy k budování umělecké sbírky?

Moje role určitě není někomu říkat, jaké umění by měl nebo neměl nakupovat. Každá rodina má svůj vkus a svůj směr, kterým se chce ubírat. Naše role spočívá spíše v odborné stránce: pomoci díla majetkově uchopit, umístit je ve správné struktuře, zajistit odpovídající smluvní dokumentaci,

zajistit, že nákupy jsou správně daňově vyřešené, že je dobře podchycena provenience díla. Přirozeně se ale u řady umělců potkááme.

Při koupi díla je důležitý posudek, který označuje pravost díla. Je třeba být obezřetný i u volby znalce?

Je to určitě namístě. V našem případě to tolik řešit nemusíme, protože u žijících umělců máme naprostou jistotu, odkud dílo přišlo. To je velká výhoda. Když se ale podíváte na statistiku falz, je to děsivé. Skeptici hovoří až o 70 procentech falz z děl ve fyzickém prodeji. Profesionální podpora je při nákupu hodnotného díla nevyhnutelná, stejně jako výběr renomovaného obchodníka nebo aukčního domu, kteří mají také vlastní nástroje a především zájem, aby jimi falza neprocházela.

Už jste sice říkal, že s uměním neobchodujete, ale můžete uvést, jaká specifika má výtvarné umění mezi investicemi obecně?

Do velké míry se umění vzpírá tradičním investičním aktivům: umění vám nenese pravidelný výnos, složitě se oceňuje, je poměrně nelikvidní, globální trh je značně netransparentní, jsou na něm obrovské cenové výkyvy. Všechny tyto aspekty by vás měly vést k tomu, že umění je velmi náročné investiční aktivum. To ale nic nemě-

“

Skeptici hovoří až o 70 procentech falz z děl ve fyzickém prodeji.

Profesionální podpora je při nákupu nevyhnutelná.

ní na tom, že existují investiční nákupy umění, které jsou schopny vydělat desetinásobky, ale do sofistikovaných portfolií nepatří. Investiční aktiva, která mají generovat příjem nebo systematicky nadstandardně zhodnocovat portfolio, jsou někde jinde. Velmi kvalitní díla mohou fungovat jako nástroj čistého uchování hodnoty, ale ani zde nejde o optimální nástroj.

Není ale investice do Medka, Toyen či Kupky prostě zárukou pozdějšího výrazného výnosu?

Česká moderna je do velké míry specifikum českého trhu. Kdybyste vzal Kupku, Toyen či Fillu na aukci do New Yorku, neumím odhadnout, jaká by byla poptávka či jak by aukčně obstáli. Není to něco, čím bych se zabýval, ale v principu ano: co se uchování hodnoty týče, starší zavedené jméno bude vždy fungovat lépe než mladý umělec. Na mladého umělce se můžete dívat jako na start-up. Když ho vyberete dobře, může růst krásně. Nebo se na to po dvou letech vykašle... Zavedený umělec je jako firma, která už běží a vydělává. Když si koupím starého mistra, mám uchování hodnoty prakticky garantované a ani u Damiena Hirsta bych neočekával, že jeho hodnota klesne. Ale v koláči skutečných finančních investic se spíše zaměříte na globální private equity.

Inzerce

EK017320

Cermak Eisenkraft – galerie moderního a současného umění

Umění

JAKO INVESTICE

Moderní a současné umění patří mezi nejstabilnější třídy aktiv posledních desetiletí. Pomáháme sběratelům budovat sbírky s dlouhodobou hodnotou — od odborného poradenství po soukromé prodeje. **Soukromá konzultace na vyžádání.**

Filla • Kupka • Čapek • Toyen • Schikaneder • Štýrský • Šíma • Dalí • Léger • Picasso

ZČ/
G

SEMLEROVA REZIDENCE

**Trojrozměrný příběh
Adolfa Loose
a Heinricha Kulky**

Klenot meziválečné architektury
ve střední Evropě

Klatovská třída 110, 301 00 Plzeň
Západočeská galerie v Plzni

www.semmler.cz
www.adolfloosplzen.cz

Termíny prohlídek
a vstupenky

Galerie Magnus Art zve na výstavu Kabinet života

EGYPTSKÁ MUMIE KOČKY, AFRICKÉ MAS-
KY, JAPONSKÉ POHŘEBNÍ ROUCHO NEBO
DINOSAURÍ VEJCE SE POTKÁVAJÍ SE SOU-
ČASNÝM ČESKÝM UMĚNÍM. LÉKAŘ A DI-
PLOMAT OLDŘICH UTTENDORFSKÝ VÍCE
NEŽ 60 LET TVOŘIL SBÍRKU, KTEROU MŮ-
ŽETE VIDĚT V GALERII MAGNUS ART. „JE
TO POZVÁNÍ DO MYŠLENÍ ČLOVĚKA, KTE-
RÉHO NEPŘESTÁVÁ ZAJÍMAT A FASCINO-
VAT SVĚT,“ ŘÍKÁ ŠTĚPÁNKA VESELSKÁ,
SPECIALISTKA NA UMĚNÍ Z J&T BANKY.

Jaký je zatím letošní rok v Galerii Magnus Art?

Letošní rok patří k našim nejúspěšnějším a nejrozmantnější. V lednu jsme představovali kolekci fivewords pětice sběratelů na výstavě Tušení nespátrného, následovalo Endless Curiosity s českou malbou ze sbírky nizozemského páru a potom soukromá kolekce Ronyho Plesla, inspirovaná pojmem „memento mori“. Nyní otevíráme Kabinet života Oldřicha Uttendorfského.

Těší mě, jak odlišné podoby sběratelství klientů J&T Banky můžeme ukazovat: od společných nákupů několika přátel po celoživotní vášně jednoho člověka. Vedle výstav jsme představili letošní žebříček umělců J&T Banka Art Index i Art Report, který ukázal, že nejsilnější motivací sběratelů k nákupu je emocionální hodnota díla.

Aktuálně u vás probíhá výstava soukromé sbírky Oldřicha Uttendorfského Kabinet života. Co vše je na ní k vidění?

Egyptská mumie kočky, africké masky, japonské pohřební roucho nebo dinosaurí vejce se tu setkávají se současným českým uměním. Najdete tu práce Federica Díaze, Ronyho Plesla, Jakuba Špaňhela či Terezy Štětínové. Nejde ale o náhodilý seskupení rarit. Sbírkou, která vznikala více než šedesát let, spojuje téma koloběhu života. Oldřich Uttendorfský je lékař a diplomat a jako porodník zažíval zrození i konečnost velmi zblízka.

Zajímavý je také způsob, jak s předměty zachází. Doma je přesouvá tak dlouho, dokud spolu nezačnou pomyslně komunikovat. Stejný princip přenášíme i do galerie: důležitější než rozdělení na umění, přírodniny a historické artefakty jsou jejich souvislosti. A přitom celá sbírka začala docela nenápadně. Ještě jako student v Nizozemsku si šel koupit stůl, na něm stál Edisonův fonograf a domů si odnesl obojí. Je to pozvání do myšlení člověka, kterého nepřestává zajímat a fascinovat svět. V této podobě se jeho sbírka veřejnosti otevírá poprvé a zřejmě také naposledy.

Galerie se zaměřuje na podporu sběratelství. Jak konkrétně se snažíte kultivovat nové sběratele?

Neukazujeme jeden správný způsob, jak umění sbírat, ale různé možnosti sběratelství. Někdo se soustřeďuje na určitého autora, jiný na období nebo zemi. Další se nechá vést tématem, které je mu osobně blízké. Vedle samotných děl proto představujeme i příběhy jejich majitelů. Třeba sbírka fivewords ukázala, že pět přátel může sdílet nejen nadšení,

FOTO: MICHAEL TOMES

ale i náklady a vlastnictví děl, která mezi jejich domovy putují. Chceme, aby si návštěvník odnesl inspiraci pro vlastní cestu, ne seznam toho, co by měl koupit. Vstup na všechny výstavy je navíc díky podpoře J&T Banky zdarma.

Jaké typy sbírek nebo autorů chcete představit v dalších letech? Na začátku roku 2027 chystáme výstavu sbírky fotografií, kterou jsme u nás ještě neměli. Máme naplánované výstavy na dva roky dopředu, pořadí se ale v průběhu mění. Vždy hledáme nový příběh a jiný pohled na sběratelství. Zajímá nás nejen to, co lidé shromáždili, ale také proč si vybrali právě tato díla a jak s nimi žijí.

GALERIE MAGNUS ART

O GALERII

V Galerii Magnus Art si klademe za cíl představovat hodnotné sbírky, jejichž základem je české, ale také světové umění. Naším záměrem je podpora ambic zkušených i začínajících sběratelů. Máme za to, že se nejedná pouze o radost a koníček jednotlivců, ale také o důležitou součást fungování celého uměleckého světa.

ZAMĚŘENÍ: SBÍRKY SOUKROMÝCH SBĚRATELŮ

VSTUPNÉ: ZDARMA

OTEVÍRACÍ DOBA: PONDĚLÍ AŽ SOBOTA OD 12 DO 19 HODIN

M Magnus Art
Galerie J&T Banky

GALERIE MAGNUS ART

ADRESA: Sokolovská 700/113a, Praha 8
E-MAIL: info@galeriemagnusart.cz

galeriemagnusart.cz

Etcetera bude dražit dílo Karla Malicha

NA LISTOPADOVÉ AUČCI ETCETERY NA SEBE STRHNE NEJVĚTŠÍ POZORNOST DRÁTĚNÁ STUDIE KARLA MALICHA S VYVOLÁVACÍ CENOU 3,8 MILIONU KORUN. „PRO SBĚRATELE JE TO JEDINEČNÁ MOŽNOST ZÍSKAT AUTENTICKÉ DÍLO, KTERÉ NA ROZDÍL OD POZDĚJŠÍCH REALIZACÍ VYTVOŘIL AUTOR SÁM VE SVÉM ATELIÉRU,“ ŘÍKÁ SPOLUJATELKA SPOLEČNOSTI PAVLA KOSAŘ.

Jaká je vaše současná sezona?

Trochu hektická, ale nesmírně zajímavá a plodná na řadu inspirativních spoluprací. Na zámku v Bečyni jsme se podíleli na každoroční letní přehlídce evropského umění, která vznikla v rámci evropské spolupráce s dalšími kurátory a galeriemi. Naši letní výstavu Jana Ambrůze a Jiřího Staňky v Etceterě jsme z důvodu velké návštěvnosti protáhli na celé prázdniny a podzimní blok výstav jsme zahájili výstavou „Somethings“ připravenou k významnému jubileu 80. narozenin teoretika a konceptuálního umělce Jiřího Valocha. Tuto jubilejní výstavu pak z našeho spodního prostoru Trezor doplňuje komorní přehlídka prací Mariana Pally ze 70. let s názvem „Stále se vychloubám“.

Nabízíte také díla nejmladší generace umělců. Jaká kritéria musí mladý umělec splnit, aby se dostal do vaší aukce?

Přístupy jsou různé. U nás v galerii hodně stavíme na osobních vztazích a s většinou vystavujících se buď dlouhodobě známe, nebo jejich dráhu už nějakou dobu sledujeme. Vznikají tu i spontánnější rozhodnutí, kdy při vhodné příležitosti autorku či autora oslovíme a domluvíme se na další schůzce či návštěvě ateliéru. Samozřejmě dostáváme i řadu e-mailů s portfolii.

Jak pracujete s díly, jejichž tržní hodnota teprve vzniká?

Vycházíme z komparace a hledáme co nejpodobnější ekvivalenty. Sledujeme autory či autorky, které již trh zaznamenal. To znamená, že srovnáváme s autory a autorkami s podobným vzděláním, výstavní historií a uměleckou trajektorií, jejichž ceny už jsou nastaveny.

Na jaká díla se můžeme těšit na vaši již 23. aukci?

Připravujeme živou i online grafickou aukci a možná zopakujeme i online aukci novoročenek, která vzbudila mezi sběrateli velký zájem. Ve spolupráci s významnými sběrateli, umělci a galeristy se nám do živé aukce, která proběhne 28. listopadu, opět podařilo získat kvalitní a výjimečná díla. V aukčním katalogu se nám rýsují samostatné kapitoly UB12, Sopko, Načeradský či Ouhel a Rittstein. Velkou pozornost věnujeme velkým dámám českého výtvarného umění – Adrieně Šimotové, Aleně Kučerové, Věře Janouškové a Jitce Válkové.

Co bude vaším největším tahákem?

Největší pozornost na sebe určitě strhne drátěná studie Karla Malicha z let 1975–80. Po zkušenostech s naší prosincovou výstavou, ke které jsme v archivech dohledávali a dohledali fotografie, jsme také velkou péčí věnovali due diligence nabízeného díla z aukce. Z vědecko-vý-

FOTO: KIVA

zkumného pracoviště Akademie výtvarného umění jsme z archivu Jiřího Ševčíka získali dobové fotografie nabízeného objektu a dochována je i e-mailová korespondence mezi panem Ševčíkem a Federicem Diazem, z jehož sbírky dílo pochází. Diaz byl Malichův student na pražské AVU a později i přítel a garant Malichových realizací. Ševčík s Diazem v letech 2004–2006 spolupracovali na přípravě několika výstav. Jednalo se o výstavy Feeling the Line v Marian Goodman Gallery v New Yorku a výstavu Turbulence pro Museum Kampa. Naše listopadová aukce tak bude pro sběratele jedinečnou možností získat autentické dílo, které na rozdíl od pozdějších realizací vytvořil autor sám ve svém ateliéru. S tím koresponduje i vyvolávací cena, která odpovídá výjimečné provenienci a jedinečnosti a činí 3,8 milionu korun.

ETCETERA ART

O GALERII

Etcetera Art je galerie a aukční dům se zaměřením na prodej českého současného a poválečného umění. V pražské galerii představujeme pravidelný výstavní program. Aukce současného umění pořádáme dvakrát ročně. Příští, již 23. aukce proběhne 27. a 28. 11. 2026 live a současně na online platformě LiveBid.cz.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM A GALERIE

SPECIALIZACE: poválečné a současné umění

POČTY VÝSTAVNÍCH/AUČNÍCH AKCÍ ROČNĚ: 6/2

PROVIZE OD NAVRHOVATELE/PRODÁVÁJÍCÍHO: 18 %

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: 24 %

ETCETERAART

ETCETERA AUCTIONS S.R.O.

ADRESA: Smetanovo nábřeží 8, 110 00 Praha 1

TELEFON: +420 773 511 799, +420 777 074 796

E-MAIL: info@etcetera-auctions.com

www.etceteraart.com

ETCETERAART SMETANOV NÁBŘEŽÍ 8 PRAHA

ETCETERA 23

AUKCE ETCETERA 23 ETCETERA ART, SMETANOV
NÁBŘEŽÍ 8, PRAHA & ONLINE NA @LIVEBID.CZ

KAREL MALICH
BEZ NÁZVU, 1970-1980

27.-28. 11. 2026

POST-WAR &
CONTEMPORARY ART
ETCETERAART.COM

Nejlepší nákup je, když se potká srdce s rozumem

GALERIE KODL SE PŘIPRAVUJE NA SVOJI PODZIMNÍ AUKCI. DRAŽIT SE BUDOU DÍLA FILLY, ŠPÁLY NEBO UNIKÁTNÍ KOLEKCE CHITTUSSIHO KRAJIN. „AUKE BUDE TAKÉ OBSAHOVAT NĚKOLIK KRÁSNÝCH MUZIKŮ, ŠÍMŮ A ZRZAVÝCH. CELOU KOLEKCI BUDE ZASTŘEŠOVAT GALERIJNÍ TOYEN,“ ŘÍKÁ MAJITEL GALERIE MARTIN KODL.

Jaká je zatím vaše letošní sezona?

Hodnotím ji zatím velmi pozitivně. Jarní aukce potvrdila, že zájem o skutečně kvalitní díla zůstává mimořádně silný, a znovu se ukázalo, že sběratelé jsou ochotni za výjimečné práce zaplatit odpovídající cenu. Zároveň ale vnímám, že jsou dnes velmi dobře informovaní a vybírají pečlivěji než dříve. Nestačí jen slavné jméno. Rozhoduje kvalita konkrétního díla, jeho provenience, výjimečnost a samozřejmě také stav. A to považuji za známku vyspělého trhu.

Nejdražší položkou ve vaší jarní aukci se stal obraz Josefa Čapka Piják, s dosaženou cenou přes 34 080 000 korun. Čím je dílo tak zajímavé?

Piják je mimořádné dílo už dobou vzniku. Pochází z roku 1918, tedy z velmi vzácného raného období Josefa Čapka. Je na něm muž sedící u stolu, s kloboukem na hlavě, zahleděný do sklenice vína – takový typický čapkovský „obyčejný člověk“. Čapek ale právě prostřednictvím těchto zdánlivě všedních postav dokázal říci něco mnohem hlubšího o člověku a jeho osudu.

Na vaší poslední aukci padlo několik autorských rekordů, včetně zmíněného Čapka. Co to vypovídá o trhu s uměním?

Samotný rekord bych nikdy nepřeceňoval. Jeden výsledek ještě nevypovídá o celém trhu. Pokud se ale vysoké ceny opakují u mimořádně kvalitních děl a zájem přichází od více sběratelů, už je to důležitý signál. U Josefa Čapka navíc sledujeme dlouhodobý vývoj. Jeho dílu se v galerii systematicky věnujeme řadu let a vidíme, jak se postupně proměňuje jeho postavení na trhu. Kvalitních Čapkových obrazů je omezené množství a těch opravdu výjimečných ještě méně. Když se takové dílo objeví, sběratelé si jeho vzácnost velmi dobře uvědomují. Podle mě to zároveň potvrzuje, že český trh dospěl. Sběratelé dokážou rozlišovat mezi jménem autora a skutečnou kvalitou konkrétního obrazu.

FOTO: ARCHIV GALERIE

Jak moc na trhu s uměním fungují trendy a jak často jste viděl, že byl některý autor v určitou dobu opěvovaný a postupně o něj zájem upadal?

Trendy samozřejmě existují i v umění a za těch téměř čtyřicet let, co se na trhu pohybuji, jsem jich zažil celou řadu. Někteří autoři se dostanou do módy, ceny rychle rostou a po určité době zájem zeslábne. Proto vždycky říkám, že člověk nemá kupovat jméno jen proto, že se o něm právě hodně mluví.

U skutečně kvalitního umění je ale čas spíše spojencem. Vkus jednotlivých generací se mění, některá období jsou jednou více a podruhé méně žádaná, ale mimořádné dílo významného autora svou hodnotu neztrácí tak snadno. Proto mám raději slovo sběratel než investor. Dobrý sběratel se samozřejmě zajímá o cenu, ale především se učí rozpoznat kvalitu. A ta je dlouhodobě důležitější než momentální móda.

Vloni uběhlo 35 roků od založení Galerie Kodl. Jak se za tu dobu změnil váš pohled na umění? Jaký byl Martin Kodl sběratel před 35 lety a jaký je dnes?

Před pětadvaceti lety jsem byl určitě větší lovec. Když jsem objevil něco krásného, chtěl jsem to mít. Člověk byl mladší, impulzivnější a měl pocit, že mu nesmí nic uniknout. Dnes jsem asi trpělivější jako před pětadvaceti lety. Možná dnes také více přemýšlím o tom, co po nás zůstane. Nejen v podobě sbírky, ale i znalostí, důvěry a vztahu k umění, které předáváme další generaci.

Jedna věc se ale nezměnila. Pořád mě dokáže vzrušit okamžik, kdy se objeví obraz, který jsem nikdy předtím neviděl a který třeba desítky let visel v soukromé sbírce. Najednou před vámi stojí něco, co znáte jen z literatury, nebo dokonce dílo, o jehož existenci odborná veřejnost vůbec nevěděla. Ten pocit je pro mě stejně silný jako před pětadvaceti lety. Možná dnes také více přemýšlím o tom, co po nás zůstane. Nejen v podobě sbírky, ale i znalostí, důvěry a vztahu k umění, které předáváme další generaci.

Za ty roky jste musel vidět spoustu příběhů nejen děl, ale i kupců. Co vám vždy udělá největší radost?

Největší radost mám asi v okamžiku, kdy vidím, že se z člověka, který přišel původně koupit obraz jako investici, stává sběratel. Začne se

ptát, chodí na výstavy, čte, hledá souvislosti a najednou už neřeší jen to, kolik může obraz jednou stát, ale především co má doma na zdi.

Takových příběhů jsem zažil mnoho. A často právě lidé, kteří umění skutečně propadli, udělali nakonec i ty nejlepší investice. Kupovali kvalitní věci, měli trpělivost a nepřemýšleli o tom, že je za dva roky prodají. Někteří už dnes budují sbírky pro své děti. To mi dělá velkou radost, protože v tu chvíli vzniká něco, co má mnohem delší život než jeden obchod.

Léto u vás bylo ve znamení Emila Filly. Připravujete nějakou další výstavu na nadcházející období?

Fillovu velice úspěšnou výstavu vystřídala předaukční výstava online aukce Artslimit a v listopadu nás čeká předaukční výstava Galerie Kodl. V příštím létě se můžeme těšit na kolekci výjimečných děl Josefa Čapka, která prošla naší galerií.

Jaký bude váš 96. aukční den? Na jaká díla se můžeme těšit?

Velice úspěšná letní výstava Emila Filly má přesahy do podzimní aukce, kde se bude dražit více děl galerijní kvality ze všech období Fillovy tvorby. Opět nebude chybět Borovičkova sbírka, která se bude prezentovat fantastickým Šimou. Vzhledem k úspěšným prodejům Václava Špály se podařilo získat jeho významnou krajinu. A nesmím zapomenout na 19. století, máme zde unikátní kolekci Chittussiho krajin, galerijního Brožíka a z české krajinářské školy se můžeme těšit na několik francouzských Radimských a velkoformátové Blažíčky. Aukce bude také obsahovat několik krásných Muziků, Šímů a Zrzavých. Celou kolekci bude zastřešovat galerijní Toyen.

GALERIE KODL

O GALERII

Galerie Kodl je aukční, prodejní a výstavní síň založená na více než stoleté rodinné sběratelské tradici. Zaměřuje se na nákup a prodej obrazů, kreseb, grafik a plastik českého výtvarného umění 19. a 20. století. Během roku pořádá tematické výstavy. Zajišťuje také odborné konzultace, soudněznalecké posudky a expertízy, restaurování či rámování obrazů. Galerie si zakládá na záruce prodávaných uměleckých děl a na maximálně profesionálním přístupu. V čele špičkového týmu odborníků a historiků umění stojí současný vlastník, soudní znalec PhDr. Martin Kodl.

ZAMĚŘENÍ: AUKČNÍ, PRODEJNÍ A VÝSTAVNÍ SÍŇ

SPECIALIZACE: výtvarné umění

POČTY AUKCÍ ROČNĚ: 2

PROVIZE: 20 %

ROČNÍ OBRAT: cca 770 mil. Kč

KODL
G A L E R I E

GALERIE KODL

ADRESA: Národní 7, 110 00 Praha 1

TELEFON: + 420 251 512 728,
+ 420 602 117 440

E-MAIL: galerie@galeriekodl.cz

www.galeriekodl.cz

Inzerce

KODL
G A L E R I E

KODL – TRADICE OD ROKU 1885

**ZVEME VÁS NA LISTOPADOVOU
PŘEDAUKČNÍ VÝSTAVU**

**Aukce se uskuteční 29. 11. na Žofíně
+ online na artslimit.com**

JOSEF ŠÍMA: CONFLANS ST. HONORINE • olej na plátně, 1923, 94,5 × 98 cm
vyvolávací cena: 10 000 000 Kč, odhadní cena: 15 000 000 – 25 000 000 Kč

Tel.: +420 251 512 728, +420 602 117 440 • Národní 7, Praha 1 • galerie@galeriekodl.cz www.galeriekodl.cz

GALERIE PLATÝZ

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM A GALERIE**SPECIALIZACE A ZAMĚŘENÍ:** výtvarné umění 19.–21. stol.**POČET AUČNÍ/VÝSTAV ROČNĚ:** 8**Aukční
GALERIE PLATÝZ****GALERIE PLATÝZ S.R.O.****ADRESA:** Palác Platýz, Národní 416/37, 110 00 Praha 1**TELEFON:** +420 602 239 239, +420 257 328 547**E-MAIL:** GALERIE@GALERIEPLATYZ.CZ**WEB:** WWW.GALERIEPLATYZ.CZ**O GALERII**

Galerie Platýz je online aukční galerie se stabilním zázemím kamenného prostoru v historickém Paláci Platýz v centru Prahy. Dlouhodobě se zaměřuje na výtvarné umění 19.–21. století, především českou a slovenskou malbu, kresbu, grafiku a autorskou tvorbu na papíře. Vedle prací na plátně a papíře zprostředkovává také nákup a prodej soch a plastik – od bronzových soch a cínových reliéfů po skleněné objekty a komorní plastiku.

V pravidelných online aukcích propojuje zkušené sběratele s novými zájemci o umění a nabízí odborně kurátorovaný výběr děl s důrazem

FOTO: ARTW

na kvalitu, provenienci i realistické cenové nastavení. Galerie spolupracuje s historiky umění, restaurátory i aktivními autory a poskytuje komplexní servis prodávajícím i kupujícím – od odborného posouzení až po profesionální prezentaci a cílený marketing.

Zakládá si na individuálním přístupu, vstřícném a korektním jednání a transparentních podmínkách včetně dlouhodobě nízké provize za zprostředkování nákupu i prodeje. Spojení digitální aukční platformy s fyzickou galerií umožňuje flexibilní účast v dražbách i osobní kontakt s díly před aukcí.

EK017317-1

Inzerce

**Aukční
GALERIE PLATÝZ****Palác Platýz, Národní 416/37, 110 00 Praha 1****Tel.:** 257 328 547, mobil: 602 239 239**www.galerieplatyz.cz, e-mail:** galerie@galerieplatyz.cz

EK017317-2

Jiří John, Krystaly: olej/plátno, rozměr 35 x 70 cm. Toto dílo bude v online aukci Galerie Platýz v úterý 20. 10. 2026

2. 10. 2026

22. října 2026 | Praha

GALADEGUSTACE

ITÁLIE · NĚMECKO · FRANCIE · ŠPANĚLSKO · ČESKO

VinoDoc

evíno

100 VÍN
Z EVROPY

SETKÁNÍ
S VINAŘI

NEOMEZENÁ
DEGUSTACE

22. října 2026 | 13:00–19:00 | PRAHA
OKsystem konferenční sál

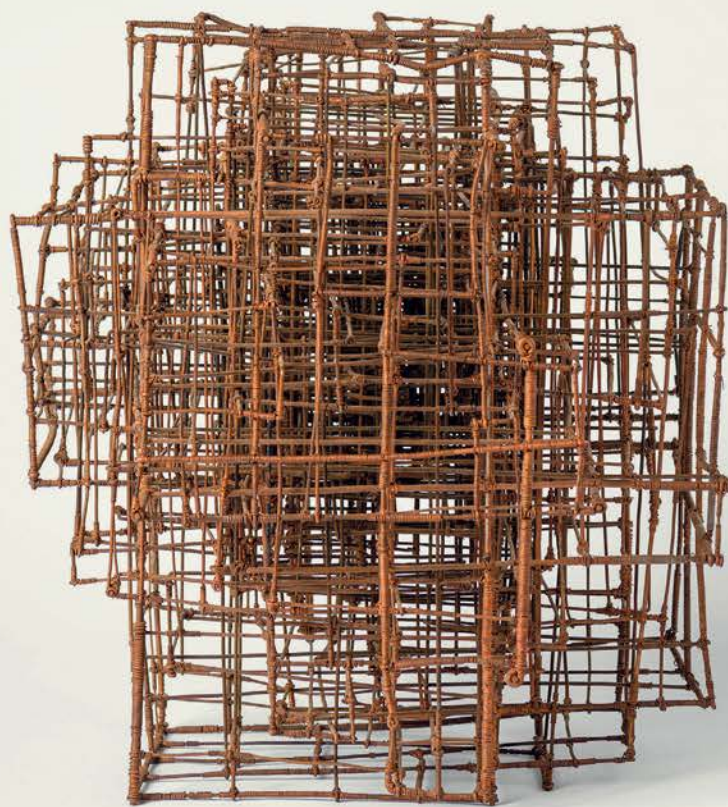
WWW.VINODOC.CZ/GALADEGUSTACE

WWW.VINODOC.CZ

WWW.EVINO.CZ

VinoDoc s.r.o. | OKsystem a.s., Na Pankráci
125, 140 21 Praha 4

Zbyněk Sekal Milované bytosti

Dar z umělcovy pozůstalosti
7/10/2026 — 7/3/2027

Západočeská galerie v Plzni / Výstavní síň Masné krámy

www.zpc-galerie.cz